

Nr 356.

Av herr **Andersson, Henrik**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ecklesiastik boställsordning m. m.*

Uti Kungl. Maj:ts prop. nr 187 med förslag till ecklesiastik boställsordning m. m. utelämnas helt frågan om ny löneroglering för de kyrkliga befattningshavarna. Då de kyrkliga lönetillgångarnas förvaltning givetvis står i ett nära förhållande till prästerskapets löneroglering, torde det vara diskutabelt, huruvida det vore lämpligt att nu utbryta och till avgörande företaga frågan om de kyrkliga avlöningstillgångarnas, speciellt kyrkojordens, förvaltning.

De nuvarande förvaltningsbestämmelserna för kyrkojorden kunna icke anses tillfredsställande. Samtidigt verka nu gällande bestämmelser i 19 § lag om prästerskapets avlöning allt annat än i utjämnande syfte.

Den nu framlagda propositionen förenklar i hög grad förvaltningen av kyrkojorden, vilket gör att den, som eljest vore tveksam, huruvida denna fråga bör lösas utan samband med löneroglering för prästerskapet, kan taga spörsmålet under förnyat övervägande.

Trots att genom de i propositionen upptagna bestämmelserna i förslag till lag om kyrkofond ävensom den föreslagna ändringen i 19 § lag om prästerskapets avlöning en ej oväsentlig utjämning i jämförelse med nu gällande bestämmelser kommer att ske pastoraten emellan beträffande kostnaderna för prästerskapets avlöning, synes dock en bättre utjämning härutinnan både önskvärd och möjlig.

I § 7 förslag till lag om kyrkofond stipuleras, att församlingsavgifter få uppgå till 30 öre per skattekrone, innan ett pastorat kan få tillskott ur kyrkofonden för sitt prästerskaps avlöning. För vissa kyrkliga utgifter (ålders- och dyrtidstillägg m. m.) skall jämlikt § 5 förslag till lag om kyrkofond uttagas allmän kyrkoavgift om högst 10 öre per skattekrone, att uttagas genom pastoratens försorg och redovisas till kyrkofonden. Tillika skiljes i propositionen på vissa utgifter, som anses tillhöra *dels* det församlingsmässiga prästlöneväsendet och *dels* det allmänna prästlöneväsendet och avses att med de olika avgifterna bibehålla jämvikt i kyrkofonden.

De skäl för kyrkofondens uppdelning på två stater, vilka var för sig skola hållas i jämvikt, som i propositionen angivas, torde icke vara alltför oomkullkastliga

och allra minst i de tider, då skatteutjämning anses vara nödvändigare än någonsin, om överhuvud taget landsbygdens befolkning skall kunna existera.

Jag utgår sålunda från att en kraftigare utjämning av kostnaderna för prästlöneväsendet än vad propositionen angiver är nödvändig och möjlig. Församlingsavgifterna få sänkas och allmänna kyrkoavgiften höjas. Det angives i propositionen sid. 191 ävensom i avlöningstabellen å sid. 439, att under nuvarande förhållanden en församlingsavgift av högst 20 öre synes erforderlig, vidare erfordras en allmän kyrkoavgift av 9 öre. För säkerhets skull maximeras enligt den kungl. propositionen församlingsavgiften vid 30 öre och allmänna kyrkoavgiften vid 10 öre per skattekrone.

För att åstadkomma en effektivare skatteutjämning synes det vara lämpligt, att församlingsavgiften maximeras till lägre belopp än föreslagna 30 öre. Då endast 20 öre nu synes vara erforderligt, föreslår jag, att detta belopp göres till maximum. Det kan i följd härav tänkas bliva nödvändigt, att allmänna kyrkoavgiften vid något tillfälle måste något höjas. För att giva möjlighet att hålla kyrkofonden i jämvikt torde allmänna kyrkoavgiften böra göras rörlig. Vidare bör kyrkoavgiften debiteras och uppbäras av statens egna tjänstemän och icke genom de kommunala uppbördsorganen. För undvikande av särskild och kanske kostsam debitering kan också tänkas såsom en eventuell möjlighet, att kyrkofonden kan beredas ersättning för den allmänna kyrkoavgiften genom höjning av den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten eller av andra statsinkomster.

På grund av vad jag nu anfört får jag hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring i förslag till lag om kyrkofond samt eventuellt i övriga lagförslag, som innefattas i proposition nr 187, att församlingsavgifter för prästerskapets avlöning icke må inom pastorat upptagas till högre belopp än 20 öre per skattekrone, att allmänna kyrkoavgiften icke maximeras samt att debiteringen och uppbörden av den allmänna kyrkoavgiften må ske genom statens egna organ, ävensom att vederbörande utskott må utforma härför erforderlig lagtext.

Stockholm den 6 april 1932.

H. Andersson.